Total page 4,and Total words 866

“ஆ! ஆ..அஹ்!”

என் கண்ணே குருடானது போலிருந்தது. என் வாழ்நாளிலே பார்த்திராத அப்படி ஒரு பிரகாசமான வெளிச்சம் அது! அந்த ஒளித் தாக்குதலில் மதியிழந்து மல்லாந்து கிடந்தேன.; வெளியே தெரிந்தது சூரிய ஒளியா அல்லது மின்விளக்கா? அந்த வெளிச்சத்தின் பிரகாசம் மெல்ல அதிகரித்துக் கொண்டே வர இப்போது நானிருக்கும் பெட்டிச் சிறையின் இண்டு இடுக்குகள் அனைத்தும் நன்கு புலப்படலாயிற்று. நான் மல்லாந்தபடியே வீழ்ந்து கிடந்ததில் உச்சிக்கூரையில் ஒரு சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். அந்தச் சின்னத்தை முன்பு வேறு எங்கோ ஓரிடத்திலும் பார்த்தது போல…

ஆம்! இப்போது ஞாபகம் வர ஆரம்பித்து விட்டது. வெள்ளைநிற வாகனமொன்றிலே வந்து தெருமுனையிலே இறங்கினார்கள் என்று சொன்னேல்லவா.. அந்த வாகனத்தின் பின் கதவுகளிலே இதே சின்னம் ஒரு ஆள் உயரத்திற்கு சற்றுப் பெரிதாகப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படியானால் அதே வாகனத்திற்குள்தான் நான் அடைத்து வைத்துக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றேனா? அவ்வாறென்றால் ஏன் வாகனச் சத்தங்களோ போக்குவரத்து ஒலிகளோ கேட்கவில்லை.

இதற்கு முன்பு கூட ஒரு தடவை நானும் எனது நண்பர்கள் சிலரும் வாகனத்திலே அடைத்துக் கடத்திச்

செல்லப்பட்டிருக்கின்றோம். ஆனால் அப்போது இப்படியெல்லாம் இருக்கவில்லை. வாகனம் போகும் வழியெல்லாம் சத்தங்களைக் கேட்டுக் கொண்டுவர எங்களால் முடிந்தது. அந்த வாகனத்திலிருந்து எப்படியோ தப்பித்து வந்துவிட்டோம். புதிய இடத்திலே இறங்கிய போதும் காதிலே கேட்டு வைத்திருந்த ஒலிகளை வைத்துத்தான் மீண்டும் எனது தெருவுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். எனக்கு மிகவும் கூர்மையான கேட்கும் திறனும் ஞாபக சக்தியும் உள்ளது என்று எனது நண்பர்கள் கூறுவதுண்டு. ஆனால் இந்தக் கடத்தலில் மட்டும் ஏன் வெளியே இருந்து எந்த ஒலியும் கேட்கவில்லை? இது ஒன்றுதான் எனக்குச் சிறிதும் புரியவேயில்லை.

வெளியே தெரியும் ஒளி வெள்ளத்தின் பிரகாசம் மேலும் அதிகரித்து கண்ணில் தெரிந்த எல்லாமே வெளிறிப் பால்போலாகியது. இதே போல ஒரு பிரகாசவட்ட விளக்கின் கீழ் என்னை மல்லாக்கப் படுக்க வைத்திருந்ததும் என்னைச்சுற்றி வெள்ளை நிற கோட் அணிந்தவர்கள் ஏதேதோ வயர்கள் கருவிகளையெல்லாம் உடலிலே இணைத்துக் கொண்டிருந்ததும் இப்போது எனது ஞாபக மேடையிலே அரங்கேறியது.

அப்போது அந்த மனிதர்கள் எனக்குப் புரியாத விதமாக தங்களுக்கிடையிலே பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்களிலே சற்று வயதானவர் போலிருந்தவர் அடிக்கடி என்னருகே வந்து எனது கண்களைப் பிதுக்கித் திறந்து டோர்ச் வெளிச்சத்தில் பரிசோதித்தார். காதிலே குழாய்களைச்

செருகி நெஞ்சிலே உலோகக் குமிழால் தடவித் தடவிச் சிந்தித்தார். பிறகு திருப்தியடைந்தவராக ஏதோ ஒரு புதுப்பெயரை எனக்குச் சூட்டி அழைத்தார். அருகிலிருந்தவர்களும் சிரித்தபடி அதே பெயரைச் சொல்லி அழைத்தார்கள்.ஆனால் அந்தப் பெயர்… அந்தப் பெயர்தான் எவ்வளவு முயன்றும் நினைவுக்கு வரமாட்டேன் என்கிறது.

இதற்குள் எனது உடல் மெதுவாகச் சூடேறிக் கொண்டிருப்பது போல உணர்ந்தேன். வெளியே தெரிந்த பிரகாசமான ஒளி வேறு திசையிலே திரும்பி நகர்வது போலத் தோன்றியது. ஒருவேளை என்னைக் கடத்திச் செல்லும் வாகனம் எங்காவது ஒரு ரயில்வே கடவையில் அமைதியாக நிற்கின்றதோ..? அப்படியானாலும் ரயிலின் கடகடப்பு ஏன் கேட்கவில்லை. தவிர இப்படியான நிசப்தம் இதுவரை நான் அறியவில்லையே? அப்படியானால் நான் எங்குதான் இருக்கின்றேன்.